

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. Si quis vult venire post me, abneget semet ipsum, &c. Nihil est in
abnegatione rationabilius, quàm quod in illa videtur minùs rationabile.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

FERIA QVARTA. DE ABNEGATIONE ET CRUCE FERENDA.

*Tunc Iesus dixit Discipulis suis: Si quis vult post me venire
abneget semetipsum, & tolrat Crucem suam,
& sequatur me. Matth. 16.*

VERITAS PRACTICA.

Nihil est in Abnegatione rationabilius,
quàm quod in illa videtur minus
rationabile.

RATIO EST, Quia nihil est in unaquaque
Virtute rationabilius quàm id quo Virtus ipsa
perficitur.

Sed quod in Abnegatione videtur minus rationa-
bile, hoc ipsum est quo Virtus illa perficitur.

Ergo nihil est in Abnegatione rationabilius quàm
quod in illa videtur minus rationabile; Sicq; o-
mnis cessat excusatio Virtutis exercenda.

I. PUNCTUM.

CUM ex humano sensu Petrus, Christo fu-
turam suam passionem denuntianti reffi-
tisset, opportunè Dominus ansa inde ac-
cepit edicendi generatim ut quisquis se
volet sequi, semetipsum, id est, sensum illum hu-
manum abnegaret, & Crucem ferret, rolando
scilicet laborem illum qui esset unicuiq; necessa-
rius sibi abnegando vel conformanda suæ cum
divina voluntati, ut alibi fute est à nobis explica-
tum cum ostenderetur hac celeberrima Domini
sententia Summam Evangelicæ contineri Do-
ctrinæ.

*L. 1. de or-
dine, Disc.
9. in Exer-
citiis, duo-
decima
Veritas.
In 3. parte
Ter. 6. infr.
Oflaviam
Corporis
Christi.*

De Cruce item ferenda particulares habentur
Veritates in 2. part. infra hebdom. Passionis Do-
mini, Et quæ passim de fide ac obedientia refe-
runtur non incommodè possent Abnegationi
competere. Quibus omnibus dictis & dicendis
cum sui Amatores objiciant repugnantiam non
modo sensus sed & rationis, quæ videtur non pa-
rium impeti per abnegationis praxim, idcirco vi-
sa est satis op: a quæ modò perpederet Veritas,
Quod nihil est in Abnegatione rationabilius quàm
quod in illa videtur minus rationabile. Sic enim
facile revincetur omnis illa quæ ad humanæ ra-
tionis defensionem obtenditur excusatio, cum non

modò nihil contra rationem in se abnegando fie-
ri dicitur, ut potius tum vel maxime Ratio sua in
dignitate conseruetur, cum minus coli putatur.

Sic porro breviter ac evidenter res in apertum
deducitur. Nihil est in unaquaq; virtute rationa-
bilis quàm id quo virtus ipsa perficitur, seu quæ
id quod est perfectior Virtutis actus, ut cum
Virtus & Ratio sic ex æquo procedant ut quod est
virtus perfectior, sit etiam magis perfecta Ra-
tio: profectò inde est consequens, ut qui est su-
premus virtutis alicujus gradus, sit etiam su-
premus perfectæ in illo genere Rationis status: ac
proinde nihil sit in illa Virtute rationabilius quàm
quod in illa est superius & perfectius. Cum vene-
rit quod perfectum est, evacuabitur quod ex parte
est, inquit Apostolus. Unde & pergit: Cum essem
parvulus, loquebar ut parvulus, sapiebam ut par-
vulus, cogitabam ut parvulus. Quando autem fa-
ctus sum vir, evacuavi quæ erant parvuli, Q. d.
Crescente mecum ratione crevit simul & Virtus
Virtute autem perfecta & consummata, sic simul
Ratio perfecta & consummata fuit, ut quod esset
imperfectum, planè desineret: Sic Christus Do-
minus ætate simul crescebat, & gratia, & sapien-
tia: Id est, tantò perfectiores edebat Virtutum
gradus, quantò erat ætate perfectior; & quantò
perfectiores apparebant illi Virtutum gradus,
tantò & vis Rationis ejus apparebat perfectior.

Sic præclare Virtus universim à Clemente A-
lexandrino definitur, *concinna & congrua animi
affectio qua per totam vitam rationi subicitur*: Id
est, quæ sic convenit cum ratione, ut qua pro-
portione, quo passu & gradu procedit una, pro-
cedit & alia. Vide supra in 2. parte, in Festo san-
ctorum Philippi & Jacobi, ad hæc Domini ver-
ba: *Tanto tempore vobiscum sum, & non cognovi-
stis me*. Deberet nempe Virtus respondere
tempori & ætati, tempus autem si ve-
ritatem deceat Virtute
perfici.

II. PUNCTUM.

SED quod in abnegatione videtur nimis ratio-

nabile, hoc ipsum est quo Virtus illa perficitur. Abnegatio enim, prout hic sumitur, Virtus est seu Virtutis instrumentum & pars illa qua quidquid in nobis recte Rationi, Virtuti & Gratiae se opponit, abnegatur, repellitur, & ita mortificatur, ut cesset oppositio. Dicitur autem negari, ut interpretatur Divus Chry-

Rom. 6. 7
Matth.

stomus, quasi non agnosceretur nostrum esse illud quod se opponit gratiae, quasi renuntiaretur illi quantum ad hoc quo se opponit: sicut si alius esset qui nihil ad nos spectaret. Cum autem multa occurrant sic abneganda, tum imprimis ipsa inferior Ratio quae ex humanis discursibus & motivis tota consistit; haec inquam saepe Fidei, Charitati, Obedientiae, Pietati, caritativaeque virtutibus se opponit, proponendo difficultates, detrimenta bonorum, famae & sanitatis, ac sexcenta obstacula quorum consideratione quidquid ex virtutibus agendum est, non videtur aequum, & rationi consonum; Contra nempe obstitit ratio commoditatis, ratio rei domesticae, ratio voluptatis, ratio famae captandae & similia naturae se spectantis consilium ac finium, quae sunt omnia prorsus abneganda ut virtutes exerceantur. *Omnis qui non renuntiat omnibus quae possidet, non potest meus esse discipulus*, inquit Dominus & Magister.

Luc. 14.

At vero parum rationabile tum quibusdam videtur sic se abnegare, sic sibi renuntiare. Nam si de vitandis duntaxat vitiis ageretur, libenter cederent, libenter sibi temperarent; sed de re honesta res est, agitur de honore, de promovenda familia, seu de repellenda injuria & cavendis detrimentis; quid justius & rationabilius quam in his jus suum prosequi? Quid minus rationabile quam in his abnegari & constringi ne quod rationi repugnat, expugnetur? Hoc est omnino quod in abnegatione videtur minus rationabile; atque hoc ipsum est quo ipsa Virtus abnegationis dicitur perfici. Nam quo altius procedat non habet: tunc autem perfici & consummari Virtus dicenda est ex parte saltem objecti, quando totam eius implet latitudinem, & qua praesertim parte objectum illud sublime est & excelsum. Sic perfecta Fortitudo est in suo genere quando vita exponitur pro fine laudabili & probato, sicut in martyrio. Sic Humilitas perfecta est quando ad infimum quod descendere potest, descendit. Sic Magnificencia,

mansuetudo, caeteraque prorsus Virtutes, sicut habent suos definitos agendi terminos, & certos perfectionis gradus, ita tum demum perfectae censentur quando illos attingunt; Unde *Ephesi 3.* Apostolus, *ut possitis comprehendere cum omnibus Sanctis, qua sit latitudo & longitudo, & sublimitas & profundum: scire etiam supereminentem scientiam Charitatem Christi, ut implemini in omnem plenitudinem Dei.* Jam vero quodnam est summum Abnegationis nisi ut quae in nobis est illa pars, nisi ratio, nisi voluntas & intellectus? ac proinde intellectu abnegato quid restat ad perfectionem Abnegationis quae summum attingit, quo potest progredi? Hoc est proprie abnegare semetipsum, hoc est proprie semetipsum tradere, hoc est proprie perfectionem Evangelicam consequi. Sic praclare sanctus Gregorius: *Et forsasse laboriosum non est homini relinquere sua, sed valde laboriosum est abnegare quod habet: valde autem multum est, abnegare quod est.*

Ephesi 3.

Rom. 12. in
Evang.

Atque hinc, sicut in caeteris votis quae ad perfectionem vitae nuncupantur, Obedientia principatum tenet, ita in ipsis obedientiae gradibus simplicitas & indiscreta quaedam discretio, sublimitas eminent? quia dum rationem & intellectum Deo sic subiciunt, totum illi hominem tradunt, O felicem traditionem quam nunquam homo magis est suus, quam dum minus est suus?

III. PUNCTUM.

Nihil est igitur in Abnegatione rationabilius, quam quod in illa videtur minus rationabile; Nihil quippe est in illa Virtute perfectius quam minus illud rationabile sua in praxi considerandum, nempe in proprii maestatione Judicij, quod est holocausti genus excellentissimum; ac proinde nihil rationabilius cum in una virtute, perfectum & rationabile sic ex aequo procedant, ut quantum deest uni, tantum & alteri: nec eorum subsistat alterutrum, nisi simul ac indivisim utrumque consistat.

1. Pet. 2.

Sicut modo geniti infantes, rationale, sine dolo, sine concupiscentia. Quid minus rationabile quam modo genitus infans? Sed quid magis rationabile quam homo propter Deum sic voluntarie genitus infans? Quid minus rationabile quam percutienti maxillam praebere alteram?

quàm detrahenti pallium, dare & tunicam? quàm nihil cuiquam recusare, & se beatiorem dando quam accipiendo reputare? At quid rationabilius quàm Christo ita consulenti credere? quàm Christum ita facientem sequi? quàm Christo spectante & remunerante hoc opus sic operari? Quid minus rationabile quàm quod credidit Abraham de sua mastando? quid magis rationabile quam quod credidit loquenti Deo? Quid minus rationabile quàm quod unus imperitæ linguæ Moses persuadeat Pharaoni ut dimittat universum Israël? quid rationabilius quàm quod homo Divina confortatus potentia possit illud quod permittit Deus? Quid minus rationabile quàm quod piscatores ad unius hominis vocem, sua omnia deserant, & se futuros hominum piscatores credant? sed quid rationabilius quam sic eò vocentem Christum sequi? Percurre quotquot in Evangelio dicta, quotquot in Christo & in sanctis facta, & advertes in singulis nihil esse majus quam quod minus apparet; nihil esse suavius, quam quod putatur asperius; & nihil esse rationabilius, quàm quod videtur minus rationabile. Sic est stulta Dei Sapientia, sic est infans maturitas, sic semper incipiens provectorio, sic indiscreta discretio, sic simplex prudentia & ovilis fortitudo. Ne unum separet ab alio, si quod eorum voles, nam simplicitas sine prudentia, rusticitas est: & pru-

dentia sine simplicitate, malitia.

Sic infantia Christiana nisi esset rationalis, in culpa esset: & humana rationalitas, nisi esset infans, non esset Christiana. Sic alius Christus est ruina & alius resurrectio, sic alius scandalum, & alius honor; sic alius odor mortis, & alius odor vitæ, prout videlicet quod in Christi cultu apparet minus rationabile minusque acceptandum, acceptatur aut rejicitur, prout se quisque sic abnegat ut non putet se magis rationabile Deo præstare posse obsequium quàm cum se velut hostiam mactet, rationem immolando fidei, obedientiæ, pietati, ceterisque virtutibus, quantum illæ quidem exigunt ut in suis actibus humana Divinæ cedat Ratio.

Vide quantum in hoc desis: quantum tibi sæpe arroges & præsumas, judicando de Divinis quasi humana essent; & humana ponderando quasi si essent Divina. Non sic Apostolus; Non sic Apostolici quique Vtri de quibus ait: *In carne ambulantes non secundum carnem militamus. Nam arma militiæ nostræ non carnalia sunt sed potentia Deo ad destructionem munitionum, consilia destruentes, & omnem altitudinem extolentem se adversus scientiam Dei, & in captivitatem vadentes. omnem intellæctum in obsequium Christi.*

Vide Verbo, Abnegatio. Infantia, Fides, Obedientia.

F E R I A Q V I N T A. DE TRANSFIGURATIONE DOMINI.

Domine, bonum est nos hic esse; Si vis, faciamus hic tria tabernacula. Matth. 17.

VERITAS PRACTICA,

Si nec in ipso cœlesti gustu sistendum est, longè minus in sensuali.

RATIO EST, Quia idcirco non est sistendum in cœlesti gustu ne nos à Christo sevocet.

Sed gustus sensualis nos longè magis à Christo se vocat.

Ergo longè minus in eo sistendum: in quo tamen adhuc hæret pertinacius.

I. PUNCTUM.

TRANSFIGURATI Christi Domini mysterium conjungens cum præcedentibus eius Verbis, sanctus Joannes

Chrysothomus: Quoniam, inquit, multa de periculo, multa de passione sua, multa de morte, & de cade Discipulorum loquutus est Dominus, Matth. & aspera complura atque ardua eis injunxit, & illa quidem in præsentis vitæ, & jam imminuebant; bona verò in spe & expectatione erant, ut puta quia servarent animam suam si perderent eam, quia in gloria Patris sui venturus sit, & præmia redditurus: Vi visu etiam certiores faceret, & ostenderet quidnam sit illa Gloria cum qua venturus est, quantum capere poterant, in